

N:o 117.

Herr J. Jonasson från Calmar län: Om förändrade ansvarsbestämmelser för oloflig försäljning eller utminuteri af bränvin.

Bland den arbetande klassen och allmogen i landsorterna har på de sednare åren det så kallade lönkrögeriet gjort sig i aldra högsta grad gällande såsom näringshandel, att i de uslaste kojor i minut försälja bränvin och andra spirituösa drycker, hvilka äro en moder för de flesta, ja nästan alla de brott, som utöfvas. Den okunniga allmogen och i all synnerhet den arbetande klassen, går från sitt arbete med sin dagspenning och uppoffrar den enda skärf till ruset, då hustru och barn ofta nog icke ega en beta bröd. Icke nog dermed, utan de måste ofta vid mannens hemkomst, om det än vore under midnatt, midt i den strängaste vinter flykta ut ur huset, för att icke blifva på det mest barbariska sätt öfverfallne och misshandlade. Den allmänna säkerheten å vägar och stigar, marknader, auktioner och andra samlingar är ganska vådlig genom den fördjupade fyllerilasten, som tyckes dagligen tilltaga. De flesta brott, såsom mord, rån, stöld och misshandling, utöfvas i landsorterna under berusning, och man skulle icke kunna uppräknat alla de olyckliga händelser, som uppsvälla från denna källa, och allt till följd af lönkrögeriet. Här må nämnas att man finner af de statistiska uppgifterna, att antalet af fångar i länsfängelserna för mindre förbrytelser under sednare tider förökats mångdubbelt. Antalet i Calmar länsfängelse utgjorde 1862 för mindre förbrytelser 203, men 1865 utgjorde antalet af dylika förbrytelser 424, af hvilka de flesta voro olofliga bränvinsutskänkare, och i närvarande stund är antalet ännu mera fördubbladt. Ingen annan orsak dertill är än den, att en sådan förbrytare kan, första gången han blifver dömd, försona sitt brott med trenne dagars fängelse vid vatten och bröd. Då han har utstått sina trenne dagar, så börjar

hans granne med samma fasaväckande handtering och fortfar dermed ett à två år, inman han blifver dömd, och slutligen betalar han allt detta med tre dagars fängelse. Häraf synes mig att stiftarne af strafflagen af den 16 Februari 1864 förbisett att lägga vederbörligt straff på ifrågasvarande handtering, som har till följd så många andra brott, hvilka åstadkomma icke obetydlig kostnad för Staten. Detta kan icke på annat sätt begränsas utan genom högre straffbestämmelser.

På grund häraf får jag vördsamt framställa,
det Riksdagen ville för sin del föreslå förändring i
Kongl. Maj:ts nådiga Förordning den 18 December
1863, och att 45 § måtte få följande lydelse:

Den, som olofligen försäljer eller utminuterar bränvin eller andra destillerade spirituösa drycker, böte första gången två hundra Riksdaler, andra gången fyra hundra Riksdaler eller motsvarande fängelse, och tredje eller följande gånger från sex månaders till ett års straffarbete.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhalles.

Stockholm den 23 Januari 1868.

J. Jonasson
från Calmar län.